

en Forklaring af Ministeren, nemlig den, at der, da vi forhandlede om Lønningslovene, var — hvilket vistnok vil være i Heres Grindring — fra Ministeriets Side opstillet et Beløb af 500 Rd. til Honorar for Dr. Meinert som Assistent ved det omhandlede Museum. Ved Sagens 2den Behandling stillede Udvalget sig derimod, men ved 3die Behandling blev det vedtaget efter en Indstilling fra Udvalget selv og efter Forhandling med Ministeriet, fordi det navnlig blev oplyst, at selve dette Museum vilde faae en høist værdifuld Forøgelse ved en Gave fra en udmærket Videnskabsmand, hvilken Gave dog netop var knyttet til den Betingelse, at der ved Hjælp af disse 500 Rd. kunde have den tilberltige Assistance. Det er nu ganske vist, at Ministeren under de Forhandlinger, som dengang bleve førte med Udvalget, udtalte, at man antog, at man paa denne Raade vilde ende denne Sag til Alles Tilfredshed, idet Museet derved vilde opnaa at erholde en meget værdifuld Forøgelse af Samlingen, hvorhos den paagældende Siver vilde faae opfyldt sit Duffe, nemlig at der blev ansat en Assistent til den rent tekniske og manuelle Behandling af Samlingen, hvilken Assistent skulde have 150 Rd., og at 350 Rd., skulde tilfalde Dr. Meinert. Naar det altsaa den Gang blev udtalt, at man havde Grund til at antage, at man fra alle Sider vilde være tilfreds hermed, siger jeg, at jeg vilde have fundet det ganske rigtigt, om Udvalget havde sagt: Det er dog mærkeligt at finde Dr. Meinert igjen optagen med 150 Rd., men istedetfor derfor foretrækker Udvalgets Mindretal at stryge de 150 Rd. Et saadant Forslag anser jeg for fuldstændig uberetiget, og jeg kan ikke tro, at Folkethinget nogensinde, selv om det fandt, at det var et mindre heldigt Valg, vil gaa ind paa at stryge en Del af et Beløb, som allerede er bevilget ved Loven af 1858, og som uden den mindste Nedsættelse er blevet bevilget ved alle de efterfølgende Finantslove. Jeg kunde forstaa, om man vilde spørge: Hvorfor er denne Mand opstillet igjen? Og derfor bemærkede jeg ogsaa under min Forhandling med Udvalget, at det har sin Grund i en Misforstaaelse, som dengang

var tilstede hos mig, idet jeg sagde, at jeg troede, at Alle vare tilfredse. Dette var ganske vist en Misforstaaelse, men en saadan kan jo finde Sted, naar en Sag skal gaa igjennem flere. Jeg troede, at Dr. Meinert havde afgivet den Erklæring, at han vilde være tilfreds med de 350 Rd., skjøndt dette ganske vist var meget beskedent, men han forklarede senere, at han mente at skulle have de 500 Rd., hvorom der var Spørgsmaal, og at han vilde befinde sig i en uheldig Stilling, dersom han ikke fik dem for sit Arbejde. Ministeriet tog da rigtig nok det dristige Skridt — hvad det forøvrigt er fuldt berettiget til — paa den her omhandlede Konto at optage det beskedne Beløb af 150 Rd., og det kunde umulig vente, at der enten fra Udvalgets eller fra det ærede Things Side kunde komme nogen Indvending derimod, thi er Noget sikkert, er det det, at det under Forhandlingen fra alle Sider blev erkjendt, at der var al Grund til at lade denne Videnskabsmand faae de 500 Rd. Det blev den Gang udtrykkelig sagt, at det, naar en virkelig begavet og dygtig ung Videnskabsmand havde anvendt 15 Aar til at arbejde gratis i Museets Tjeneste, vilde være billigt, om han nu derfor kunde faae en Understøttelse af 500 Rd. Dette blev udtalt fra alle Sider, og jeg kan f. Ex. nævne, at den daværende ærede Drøfter udtalte: „Hvad Personen angaar, er det oplyst, at denne Mand i en Række af Aar har gjort Tjeneste ved Museet uden at have oppebaaret nogen egentlig Løn derfor. Efterat han har gjort dette i en Række af Aar, kan det ikke Andet end siges — og dette indrømmes ogsaa af Flertallet“ — hertil føies da i Tidenden: „(Berg: Hele Udvalget!)“ — „at det i og for sig kunde være ønskeligt, om man kunde tillægge ham et saadant Bederlag“. Man stillede sig kun, saaledes som man gjorde, af Hensyn til, at man ikke egentlig troede, at han behøvedes paa Museet. Denne Forklaring om denne Mand blev givet af mig i Udvalget, og jeg tilstaar — men det er jo kun en rent subjektiv Opfattelse — at det forekommer mig, at ligesom et Slags Høflighedshensyn — om man vil kalde det saaledes — maatte gjøre, at man ikke opstillede Sagen saaledes,